Зіходить місяць, гаснуть зорі

Михайло Старицький

Зіходить місяць, гаснуть зорі,
З-за гаю спів несе луна…
А із колишнього, мов з моря,
Знайома мрія вирина
Й витає знову наді мною…
Мій крине, скроплений росою!
З тобою ледве ми зійшлись
На ту хвилину – й розійшлись
До віку вишнього, до суду;
Але твій образ дорогий,
Мов промінь сонячний, благий,
Зігнав з очей моїх полуду
І хоч на мить, а освітив
Сумноту хмурих моїх днів.
Де ти тепер, в якому краї?
Чи так же в очіх чарівних
Твоїх кохання й сила сяє?
Чи, може, літа дошкульні
Покрали все – вогонь і вабу,
Тебе постаріли на бабу
І навіть в душу аж саму
Уже навіяли зиму?
Чи й то… обридли бідкування –
І ти з-за хліба, з-за тепла
Якомусь пану продала
Свої найкращі поривання
Та серед розкоші й пишнот
Забула скорбний свій народ?
Ні, ні! Пробач ти, квіте красний,
За слово марне та старе:
В твоїй душі глибокій, ясній
Вогонь не згасне, не замре,
Бо все, що малось в ній святого,
Було не з голосу чужого,
А перемучене своє…
Не словом – ділом ти життя
За брата щиро покладала […]

. . . . . .

. . . . . .